

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ОДЕСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
БЕРЕЗІВСЬКЕ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ ОНПУ
ОДЕСЬКИЙ РЕГІОНАЛЬНИЙ ІНСТИТУТ ДЕРЖАВНОГО
УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ ДЕРЖАВНОГО
УПРАВЛІННЯ ПРИ ПРЕЗИДЕНТОВІ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ**

МАТЕРІАЛИ

**IV Міжнародної науково-практичної конференції
«АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ
ДЕРЖАВНО-ПРАВОВОГО РОЗВИТКУ
УКРАЇНИ»**

26-28 червня 2019 року, м. Одеса

Київ «Каравела» 2019

УДК 342.5 (477)

Збірник матеріалів IV Міжнародної науково-практичної конференції «Актуальні питання державно-правового розвитку України» містить тези наукових праць, у яких розглядаються: сучасний стан та перспективи розвитку національної правової системи України, реформи в сфері державного управління України в рамках вивчення міжнародного досвіду та розкриття вітчизняних реалій, трансформаційні процеси в сучасному українському суспільстві. Окремо увагу приділено фізичній культурі та спорту, здоровому способу життя як факторам формування сучасного соціуму в Україні. Також розглянуто філософський, історичний та культурологічний аспекти суспільно-політичного розвитку України. Не залишилася осторонь й державна інформаційна політика в нашій країні та шляхи її реалізації.

Редакційна колегія:

Марущак В. П. – доктор наук з державного управління, професор, завідувач кафедри державознавства і права Одеського регіонального інституту державного управління Національної Академії державного управління при Президентові України.

Білоусов О. С. – доктор політичних наук, професор кафедри міжнародних відносин та права Одеського національного політехнічного університету.

Кочорадзе О. Г. - доктор історичних наук, професор Грузинського Технічного Університету, заступник головного редактора Наукового журналу “ВЛАСТЬ И ОБЩЕСТВО (История, Теория, Практика)”.

Чістякова І. М. – кандидат філософських наук, доцент, завідувач кафедри міжнародних відносин та права Одеського національного політехнічного університету.

Гегечкорі О. В. – доцент, доцент кафедри соціальних та правових дисциплін Національної академії Національної гвардії України.

Семенов С. С. - канд. філос. наук, доцент кафедри соціальних та правових дисциплін Національної академії Національної гвардії України.

Прилуцька А. Є. - канд. філос. наук, проф. ХАІ, завідувач кафедри документознавства та української мови, Національний аерокосмічний університет ім. М.Є. Жуковського «ХАІ».

Шевченко В. П. – директор Березівського вищого професійного училища ОНПУ, викладач вищої категорії, відмінник освіти України.

Шевченко Г. О. – заступник директора з навчально-методичної роботи та міжнародних зв'язків Березівського вищого професійного училища ОНПУ, викладач вищої категорії.

Кривдіна І. Б. – канд. істор. наук, доцент, доцент кафедри міжнародних відносин та права Одеського національного політехнічного університету (відповідальний секретар).

Моїсеєва Т. М. – канд. істор. наук, доцент кафедри міжнародних відносин та права Одеського національного політехнічного університету.

Бабіна В. О. – канд. політ. наук, доцент кафедри міжнародних відносин та права Одеського національного політехнічного університету.

Рецензенти:

Пахомова Т. І. – доктор наук з державного управління, професор, завідувач кафедри регіональної політики та публічного адміністрування Одеського регіонального інституту державного управління Національної Академії державного управління при Президентові України

Оганісян М. С. – кандидат філософських наук, доцент кафедри публічного управління та регіоналістики Одеського регіонального інституту державного управління Національної Академії державного управління при Президентові України

Актуальні питання державно–правового розвитку України: Матеріали IV Міжнародної науково-практичної конференції (26-28 червня 2019 р., м. Одеса). – К.: Видавництво «Каравела», 2019. – 184 с.

ISBN 978-966-222-978-3

Видавництво «Каравела», 2019

ЗМІСТ

Оборський Г. Сучасні проблеми створення та впровадження інноваційних та наукоємних технологій в Україні.....	7
Нестеренко С. Проблеми збалансування ринку праці та ринку освітніх послуг в Україні.....	10
СЕКЦІЯ 1 «НАЦІОНАЛЬНА ПРАВОВА СИСТЕМА УКРАЇНИ: ІСТОРІЯ, СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ»	
Білоусов О., Гарнік О. Аналіз правового регулювання забезпечення права на мирні зібрання в Україні.....	13
Букач В. Правосвідомість і сучасна правова культура.....	16
Кривдіна І., Овчаренко Т. Використання міжнародного досвіду при впровадженні посади поліцейського офіцера громади в Україні, його правовий статус.....	18
Латишева В., Самолюк К. Нормативно-правове забезпечення права брати участь в управлінні державними справами, референдумах та виборах.....	22
Моїсеєва Т., Колесов Є. Реформи правоохоронної системи Грузії в працях українських дослідників.....	26
Саїнчин О. Необхідність визначення поняття «серійність злочину» та «злочинний промисел» у КПК України.....	30
Татакі Д., Міронова О. Адаптація законодавства України про авторське право та суміжні права до стандартів ЄС: проблеми та перспективи.....	33
Шарапанівський В. Законодавча та нормативна база України у галузі метрології.....	37
СЕКЦІЯ 2 «РЕФОРМИ В СФЕРІ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ УКРАЇНИ: МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ТА ВІТЧИЗНЯНІ РЕАЛІЇ»	
Kochoradze Otar. Collective management societies.....	39
Новак Г. Транскордонне співробітництво: проблеми, принципи, рівні...	43
Оганісян М. Довіра як нематеріальна цінність публічного управління...	46
Панченко Г. Вплив системних реформ в Україні на процес впровадження моделі багаторівневого управління регіональним розвитком.....	48
Пахомова Т. Щодо публічних службовців в контексті реалізації політики розвитку публічної служби.....	51
Рокотянська А. Взаємодія органів публічної влади в умовах децентралізації.....	53
Самофалов Р. Впровадження Європейських стандартів доброчесності у політику формування публічної служби України.....	56
Скурчак Т. Ціннісні девіації публічної служби в галузі охорони здоров'я.....	61
Фальковський А., Махненко Д. Правові основи обмеження доступу до інформації в публічному адмініструванні.....	64

СЕКЦІЯ 3 «ДЕРЖАВНА СОЦІАЛЬНА ПОЛІТИКА В УКРАЇНІ: ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ»

Воробйова Г. Правові засади жіночих нагород в Україні у XX-XXI ст. ст.....	66
Кара Є. Нормативно-правова регламентація домашнього насильства.....	69
Морозенко А. (Науковий керівник - Татакі Д.) Соціальна робота з сім'ями, що виховують дитину з синдромом Дауна.....	72
Огречук Ю. (Науковий керівник - Татакі Д.) Профілактика гемблінгу у студентському середовищі.....	76
Ozernuk Ganna, Ivanchenko Nikita. Origins of health insurance.....	80
Прилуцька А. Аксіо-корелювання соціогуманітарного знання в сучасному соціокомунікативному просторі.....	81

СЕКЦІЯ 4 «ТРАНСФОРМАЦІЙНІ ПРОЦЕСИ В УКРАЇНСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВІ ТА ДЕРЖАВІ, ЇХНІЙ ЗВ'ЯЗОК ЗІ СВІТОВИМИ ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИМИ ПРОЦЕСАМИ»

Бабіна В. Захист прав людини на сприятливе навколишнє середовище в міжнародному праві.....	84
Бабіна В., Циганова К. Питання про класифікацію форм держави.....	88
Гайтан В., Світличний Г. Права людини: плюралізм інтерпретацій.....	91
Зірчак Г., Мариморич Ю. Міжнародні документи щодо забезпечення рівних прав і можливостей жінок та чоловіків.....	93
Чебан М. (Науковий керівник – доц. Озернюк Г.) Історія створення і розвитку ООН.....	96
Chernov Tymofii. Trademark law treaty (TLT).....	97
Шарапанівський В. Розвиток машинобудівної галузі у сучасних умовах.....	99
Шевченко Б., Шевченко М. Становлення політичної системи в Україні.....	102

СЕКЦІЯ 5 «ФІЗИЧНА КУЛЬТУРА І СПОРТ, ЗДОРОВИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ ЯК ФАКТОРИ ФОРМУВАННЯ СУЧАСНОГО СОЦІУМУ В УКРАЇНІ»

Зазимко Н., Мамедов Р. Физическая культура и спорт в учреждении высшего образования.....	104
Моднов Д., Петрусева Г. Значення фізичної культури в житті студентів.....	107
Моднов Д., Петрусева Г. Роль волейболу у системі фізичного виховання студентів закладів вищої освіти.....	111
Петелкакі В., Петелкакі В., Біллер П. Вплив плавання на здоровий спосіб життя.....	115
Петелкакі В., Петелкакі В., Біллер П. Готовність студентів до самоорганізації здорового способу життя засобами фізичної культури.....	119

Петелкакі В., Петелкакі В., Біллер П. Роль гімнастики у формуванні здорового способу життя.....	123
СЕКЦІЯ 6 «СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ РОЗВИТОК УКРАЇНИ: ФІЛОСОФСЬКИЙ, ІСТОРИЧНИЙ ТА КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТИ»	
Орловська А. (Науковий керівник – Грицюта О.) Суспільно-політичне та правове положення жінки в епоху європейського Середньовіччя.....	125
Семенов С., Гегечкорі О. Новітні релігії та їх вплив на свідомість людини.....	128
Федорова А. Будівництво старообрядницьких храмів на території України (за матеріалами ж. «Церковь», 1908-1910 рр.).....	130
СЕКЦІЯ 7 «ДЕРЖАВНА ІНФОРМАЦІЙНА ПОЛІТИКА В УКРАЇНІ ТА ШЛЯХИ ЇЇ РЕАЛІЗАЦІЇ»	
Gibinsky Lubomir. Information systems security.....	133
Колесов Є., Мельник С. Нормативно-правове підґрунтя організації конфіденційного діловодства в органах державної пенітенціарної служби України.....	136
Кубко В. Медіакультура в епоху розвитку інноваційних технологій.....	143
Кубко В., Марущак Д. Комунікативні стратегії розвитку компаній/брендів.....	146
Кудлай І. Інноваційні технології у системі сучасного освітнього процесу.....	149
Кудлай Т., Кудлай І. Сучасні інформаційні технології та оздоровчий фітнес.....	153
Панькевич О. Нормативно-правова документація працівників ЗМІ: етичний аспект.....	156
Сікорська В., Блінська Ю., Колесов Є. Сучасні умови становлення інформаційно-комунікативної компетентності фахівця.....	158
Татакі О., Катранюк І. Нормативно-правові засади функціонування системи електронного документування в Україні.....	163
Татакі О., Кіпер І. Нормативно-правовий аспект забезпечення захисту інформації на підприємстві.....	167
Татакі О., Колесов Є. Роль інформаційного забезпечення в управлінні компанією.....	170
Татакі О., Плахута М. Режимно-секретна діяльність щодо охорони державної таємниці в Україні.....	174
Чістякова І., Науменко М. Правове регулювання захисту персональних даних дітей в Інтернет середовищі.....	178
Яковлєв І. Про деякі аспекти впливу Конгресу української інтелігенції щодо інформаційної політики України.....	181

Отже, частина 1 статті 6 Закону поділяє інформацію з обмеженим доступом на конфіденційну, таємну та службову. Кожен з видів інформації має свій специфічний режим доступу, що регламентується законодавством України. Також є доцільним вдосконалення в цієї сфері та практики його застосування в публічному управлінні.

СЕКЦІЯ 3

ДЕРЖАВНА СОЦІАЛЬНА ПОЛІТИКА В УКРАЇНІ: ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ

Воробйова Г.

канд. іст. наук., доцент кафедри міжнародних відносин та права
Одеський національний політехнічний університет
(Одеса, Україна)

ПРАВОВІ ЗАСАДИ ЖІНОЧИХ НАГОРОД В УКРАЇНІ У ХХ-ХХІ СТ.СТ.

У стародавньому світі культ жіночого початку був характерний майже для всіх народів. Богиня-мати вважалася уособленням усієї природи. Міфологія носила переважно жіночий характер: Астарта, Гея, Деметра, Церера, Латона, Ізіда, Фрігге, Фрейя, Фортуна, Тихе (Тюхе), Герда, Мокоша і т.д. Матерів богів вшановували повсюдно: в стародавній Греції (Гея); римляни на честь Кібели на Палатинському пагорбі спорудили храм і присвячували три дні в березні; Мокоші давньоукраїнської богині родючості, присвячували п'ятницю як день Мокоші.

В історії нагородної справи формувалися заохочення жінок за заслуги, відзнаки або знаки подяки за подвиг, відважні вчинки, багаторічну бездоганну службу, благодійну діяльність, або досягнення в науці, заслуги в мистецтві тощо. Удостоїти відзнакою вправі монарх, правитель держави, президент за поданням керівників центральних органів виконавчої влади. У ХХ столітті наприклад, президент Сполучених Штатів Америки Франклін Рузвельт заснував пам'ятну медаль «Жіночий армійський корпус» (1943 р.). Нагороди виключно для матерів засновували в різних країнах світу: в Німеччині 1938 році засновано «Почесний хрест німецької матері», який мав три ступені: золотий - жінкам, які народили вісім і більше дітей, срібний - шість-сім, та бронзовий - чотири-п'ять; у В'єтнамі з 1994 року присвоюється звання «Матері-героїні» з врученням «Золотої зірки», що вважається вищою державною нагородою.

У роки другої світової війни в СРСР були засновані відзнаки для матерів: Указом Президії Верховної Ради СРСР 8 липня 1944 року «Про збільшення державної допомоги вагітним жінкам, багатодітним і самотнім матерям, посилення охорони материнства і дитинства, про встановлення вищого ступеня відзнаки – звання «Мати-героїня», орден «Материнська слава» і «Медаль материнства», 18 серпня 1944 року було прийнято Указ «Про затвердження Положення про почесне звання «Мати-героїня», Статуту, Положення та опису ордену «Материнська слава» I, II і III ступеню і «Медаль материнства» I і II ступеню».

Згідно Положення про звання, «Мати-героїня» є вищим ступенем відзнаки і присвоюється матерям, які народили та виховали десять та більше дітей. Присвоєння звання "Мати - героїня" проводиться після досягнення останньою дитиною віку одного року і при наявності в живих інших дітей цієї матері. Жінки, які працювали в тилу, дбали про сім'ї фронтників, про дітей, евакуйованих в тил, й тих дітей, що втратили батьків. Таким чином, присвоєння звання "Мати-героїня" враховувало також дітей, усиновлених матір'ю в установленому законом порядку. При нагородженні матері враховувалися і діти, загиблі або зниклі безвісти на фронтах Другої світової війни. Матерям, яким присвоєно звання "Мати-героїня", вручався орден "Мати-героїня" Президією Верховної Ради СРСР або від його імені Президією Верховної Ради Української РСР. Нагородження орденом «Мати-героїня» супроводжувалося врученням спеціальної грамоти від Президії ВР СРСР. У грамоті вказувалося на те, що володарка ордену має право на отримання пільг і привілеїв згідно положення про нагороди. Значимість зазначеної нагороди підкреслена була навіть в правилах, де орден носить нагородженими за наявності інших орденів і медалей: на лівій стороні грудей і розміщується над ними. У разі смерті матері, яка була удостоєна звання "Мати-героїня", орден "Мати-героїня" та Грамота Президії Верховної Ради СРСР залишаються в її родині для зберігання як пам'ять.

Ордени «Материнська слава» трьох ступенів та медалі Материнства двох ступенів підкреслювали, що всенародною пошаною користується жінка-мати, й що необхідно було підвищувати народжуваність, адже країна зазнала у війні мільйонних демографічних втрат. Крім того, керівництво держави прагнуло відзначити багатодітних матерів, сини та доньки яких загинули на фронті. Перше присвоєння почесного звання «Мати-героїня» було зроблено Указом Президії Верховної Ради СРСР від 27 жовтня 1944 р. В Україні однією з нагороджених жінок орденом «Мати-героїня» була Євдокія Данилівна Лисенко (Посвідчення № 013396 Президії Верховної Ради СРСР про присвоєння почесного звання от 30 вересня 1946 р.) – жителька села Бровахи, Черкаської області, яка народила і виховала десять дітей. У роки Голодомору помер її чоловік,

десятьох синів провела мати на фронті Другої світової війни захищати Вітчизну, усі десять повернулися до рідного дому живими.

Станом на початок 1990-х років майже 431000 жінок нагороджені високим званням "Мати-героїня". Останні в історії СРСР присвоєння звання "Мати-героїня" відбулися згідно з Указом Президенту СРСР в листопаді 1991 року. Нагороджені були жінки: РРФСР, України, Республік: Білорусь, Узбекистану, Казахської, Таджикистану та ін. До 1 січня 1992 р. набули почесного звання «Мати-героїня» і були нагороджені орденом «Мати-героїня» 18,5 тисяч жінок України.

В незалежній Україні, згідно положенням Конституції України (ст. 92), виключно законами України встановлюються державні нагороди. У 2000 р. було прийнято Закон України «Про державні нагороди України», заснувалися почесні звання України, серед яких і "Мати-героїня", та відповідно закону прийнято Положення «Про почесні звання України», де вказується, що почесне звання "Мати-героїня" присвоюється - жінкам, які народили та виховали до восьмирічного віку п'ятьох і більше дітей, у тому числі дітей, усиновлених у встановленому законодавством порядку, враховуючи вагомий особистий внесок у виховання дітей у сім'ї, створення сприятливих умов для здобуття дітьми освіти, розвитку їх творчих здібностей, формування високих духовних і моральних якостей. Клопотання про присвоєння почесного звання "Мати-героїня", що порушуються органами місцевого самоврядування згідно із заявою жінки та характеристик, яка претендує на присвоєння такого почесного звання, розглядаються відповідними місцевими державними адміністраціями протягом місяця з дати надходження такої заяви.

За даними єдиного обліку багатодітних сімей в Україні станом на 1 січня 2019 року налічується понад 334 тисячі сімей, в яких виховується майже 1 мільйон 131 тисяч дітей. Всього по Україні почесне звання отримали понад 165 тисяч жінок.

У незалежній Українській державі звання «Мати-героїня» - найвища державна нагорода для багатодітних матерів, її встановлено саме для того, аби посилити увагу до проблем народжуваності, задля зміцнення інституту сім'ї, відзначення кращих матерів, які забезпечують належні умови для всебічного розвитку творчих здібностей дітей, для зміцнення їхнього здоров'я і формування духовних і високих моральних якостей.

На пострадянському просторі традиція відзначати за виховання дітей збереглася в більшості держав, до того ж у де яких з них нагороди призначені не тільки для жінок, а і для обох батьків. У Білорусі є орден Матері (від 5 дітей), Вірменії – також медаль «Батьківська слава» (від 6 дітей), Казахстані – «Золота підвіска» та «Срібна підвіска» (6 та від 7 дітей), Молдові – орден «Вдячність Батьківщини» (від 5 дітей).

Таким чином, встановлення урядових нагород для матерів підвищує їх соціальний авторитет, демонструє дбайливе ставлення суспільства до материнства і свідчить про те, що виховання дітей прирівнюється в країні до державних і громадських заслуг, значення нагород не обмежується тільки інструментальною функцією. Державні нагороди являють собою принципово важливий символ будь-якої держави, такий же, як герб, прапор чи гімн. Але, на відміну від цих трьох символів, це символи, які пов'язують державу з конкретною особою. Нагороди виконують ще й функції зв'язку кожної людини з його батьківщиною, культурою, народом.

Література:

1. Бебель А. Женщина и социализм. - М., 1955. - С.64.
2. Великая отечественная война. 1941-1945. Энциклопедия. - М., 1985. - С.514.
3. Енциклопедія історії України: Т. 6. // Редкол.: В. А. Смолій (голова) та ін. НАН України. Інститут історії України. - К.: Наукова думка, 2009. - С.557.
4. Конституція України: Закон України від 26.08.1996 р. // Верховна Рада України: Офіційний сайт [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>
5. Плачинда С.П. Словник давньоукраїнської міфології: - К., 1993.- С.38
6. Про державні нагороди України: Закон України від 16.03.2000 р. // Верховна Рада України: Офіційний сайт [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/1549-14>
7. Сборник законов СССР и Указов Президиума Верховного Совета СССР. (1938-июль 1956 гг). - М., 1956. - С.270, 284, 310, 313, 383-390.
8. Тацит Публий Корнелий. Сочинения в двух томах. Том I. О происхождении германцев и местоположении Германии. - М., Научно-изд. Центр, 1993. - С.2.

Кара Є.

бакалавр з соціальної роботи
Одеський національний політехнічний університет
(Одеса, Україна)

НОРМАТИВНО-ПРАВОВА РЕГЛАМЕНТАЦІЯ ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА

Домашнє насильство це глобальною проблемою сучасності, яку визнано однією з найбільш розповсюджених у світі форм порушення прав людини. Насильство в сім'ї порушує такі права людини: право кожного на